13To 563/2013 - 419

U S N E S E N Í

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích projednal ve veřejném zasedání konaném dne 21. ledna 2014 **odvolání obžalovaného XXX, nar. XXX** v XXX, státního příslušníka XXX, bytem XXX, t. č. ve vazbě ve Vazební věznici XXX, proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích, č. j. 3T 162/2013 – 381 ze dne 5. listopadu 2013 a rozhodl takto:

*Odvolání obžalovaného se podle § 256 trestního řádu **zamítá**.*

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem uznal okresní soud obžalovaného XXX vinným dvěma zločiny znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákoníku, jichž se podle skutkových zjištění okresního soudu dopustil tak, že:

1)
v přesně nezjištěné době od XXX 2011 do XXX 2012 v XXX v XXX silou překonal fyzický odpor poškozené XXX, nar. XXX, spočívající v opakovaném odstrkávání a nesouhlasu, vysvlékl ji, poté jí sahal na XXX a do XXX, strkal ji XXX do XXX a pohyboval s nimi a snažil se zasunout svůj pohlavní úd do XXX poškozené, kdy v dalším jednání mu bylo zabráněno příchodem XXX poškozené XXX, která ho začala odstrkovat a bouchat do zad,

2)
v přesně nezjištěný den v období od XXX 2012 do XXX 2012 ve XXX v domě čp. XXX v ložnici přes opakovaný nesouhlas a fyzický odpor spočívající v odstrkávání povalil poškozenou XXX, nar. XXX 1996, na postel, vysvlékl ji a osahával ji na XXX, v XXX, do XXX jí opakovaně zasouval XXX a pohyboval s nimi a snažil se zasunout svůj pohlavní úd do XXX poškozené, kdy jednání ukončil s příchodem XXX poškozené XXX.

Okresní soud uložil obžalovanému za tyto zločiny podle § 185 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání tří let. Podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku zařadil obžalovaného pro výkon trestu do věznice s dozorem.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný po jeho vyhlášení odvolání, které směřovalo do všech výroků. Podané odvolání poté odůvodnil prostřednictvím svého obhájce. Uvedl, že soud prvého stupně, jak vyplývá z odůvodnění rozsudku, vzal trestnou činnost za prokázanou zejména na základě výpovědi poškozené XXX a její XXX XXX. Takový závěr považuje obžalovaný za nesprávný, neboť právě v případě XXX nebyl proveden důkaz její osobní výpovědí před soudem. Prvoinstanční soud tento postup odůvodnil odkazem na aktuální znění § 102 trestního řádu, tedy znění po novelizaci provedené zákonem č. 45/2013 Sb. publikovaného dne 25. 2. 2013 a účinného od 1. 8. 2013.

Skutečnost, že v průběhu hlavního líčení došlo ke změně věkové hranice, při které se má výslech svědka opakovat jen v nutných případech, a to na 18 let, by ještě automaticky neměla znamenat, že se takový výslech neprovede. V době přípravného řízení nebyla novela v účinnosti a bylo možno reálně předpokládat, že výslech XXX před soudem proveden bude. Posun věku na 18 let je čistě procesní záležitostí a s ohledem na fakt, že v přípravném řízení byly provedeny dva výslechy XXX trvající vždy okolo čtyř hodin, je otázkou, jak by výpověď před soudem mohla nyní ovlivnit duševní a mravní vývoj poškozené to vše s přihlédnutím k faktu, že XXX je více než 17 let. S ohledem na rozpory ve výpovědích poškozené, její XXX XXX, rozdílné závěry ve znaleckých posudcích se právě proto jedná o ten případ, kdy je nutno provést důkaz výslechem svědka - poškozené před soudem. Z přečtení kusých odpovědí na stále se opakující dotazy nejde učinit bezprostřední zkušenost o hodnocení svědkyně. Procesní novela nemůže jít k tíži obžalovaného, v podstatě by šlo o retroaktivitu. Při původním znění § 102 trestního řádu se výslech XXX mohl bez problémů dokonce opakovat, neboť poškozené bylo více než 15 let, zřejmě ještě tehdy nic duševní a mravní vývoj XXX nemohlo ohrozit (nehledě na podání vysvětlení v úředních záznamech), ale s ohledem na novelu jakoby toto nebezpečí najednou vyvstalo. Je tedy absurdní, aby změna zákona formalisticky bránila v době, kdy je poškozené přes 17 let její osobní výpovědi před soudem. Ten ani nevyužil možnosti přehrání obrazového a zvukového záznamu. Tím, že neprovedl výslech XXX byla porušena zásada ústnosti a bezprostřednosti.

Zákonným znakem zločinu znásilnění je použití prvku násilí. V dané trestní věci se tento stěžejní znak popisuje velmi obecně. U prvého skutku je konstatováno, že byl silou překonán fyzicky odpor poškozené spočívající v opakovaném odstrkávání a nesouhlasu. I pokud by tento způsob obrany byl shledán za prokázaný, ještě by tato skutečnost neznamenala, že došlo k použití takové intenzity násilí, jakou je třeba použít pro naplnění skutkové podstaty zločinu znásilnění. Obžalovaný opětovně zdůrazňuje, že se žádného ze zločinů tak, jak jsou popsány ve výroku rozsudku, nedopustil a pouze teoreticky nastiňuje, zda vůbec nějaké násilí vůči XXX vyvinul. U zločinu, který se měl udát v přesně nezjištěné době od XXX. 2011 do XXX 2012 v XXX poškozená ve své výpovědi ze dne XXX. 2013 obranu popsala tak, že „odstrkovala jsem ho rukama“. Svoji výpověď v podstatě ukončila slovy, že neví, na co je dotazována. Pokud jde o výpověď ze dne XXX 2013, tak v části týkající se téhož období a místa hovoří rovněž o své obraně spočívající v odstrkování, jiný prvek fyzické obrany nepopsala. V této druhé výpovědi dokonce poškozená tvrdila, že jednání, na

které je dotazována, se mělo v XXX stát třikrát, ale vůbec se k těmto situacím nevyjádřila. V zásadě obdobné platí i u skutku, k němuž mělo dojít ve XXX. Zde hovoří o tom, že byla položena na postel, ležela na břiše a potom ji měl obžalovaný osahávat na zádech. Svoji obranu popisuje jako odstrkávání, což je velmi těžko realizovatelné při ležení na břiše. Zpráva XXX rozhodně nenapovídá tomu, že by obžalovaný do XXX opakovaně zasouval XXX a pohyboval s nimi. Svědkyně nedokázala vysvětlit, jak mělo dojít ke změně její polohy na záda s tím, že otázce nerozumí. Ani ve druhé své výpovědi žádný výraznější způsob obrany než odstrkávání rukama (mj. i v poloze na břiše) poškozená nepopsala, dokonce uvedla, že se sama přetočila do polohy na zádech.

V usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 25. 2. 2013 se vymezilo období deliktního jednání u skutku II) jako XXX 2012 a následně období XXX 2012, neboť se nepochybně vycházelo z úkonů před zahájením trestního stíhání a poškozená tehdy zřejmě hovořila ve zcela jiných časových souvislostech. Obžaloba byla podána s časovým vymezením skutku ad II) jako období XXX 2012, na rozdíl od usnesení o zahájení trestního stíhání již absentuje údajné protiprávní jednání v XXX 2012. Je tedy otázkou, na kolik se dá z výpovědi XXX vycházet, když uvádí různé časové a místní údaje, na kolik jsou výsledkem její vlastní sugestibility.

I pokud by bylo zjištěno nevhodné chování vůči nezletilé XXX, nemělo žádný násilný podtext, tento zákonný znak zločinu znásilnění u obou skutků absentuje. Na této skutečnosti nic nemění ani výpovědi XXX, z nichž rovněž použití intenzivního násilí nevyplývá. Intenzita odporu byla tak minimální, že se obžalovaný mohl domnívat, že jde o předstíraný nesouhlas a v takovém případě je pro negativní skutkový omyl trestní odpovědnost vyloučena. Nic to nemění na obhajobě obžalovaného, že se popisovaného jednání vůči XXX nedopustil. Její výpověď a stejně tak výpověď XXX XXX je nutno hodnotit z pohledu jejich mentálních schopností, schopnosti reprodukovat a popisovat vnímané. Právě pro výše nastíněné byl ve věci zadán ke zpracování znalecký posudek znalkyni PhDr. Věře Tomášové z oboru školství a kultura, odvětví psychologie dětí. V tomto posudku se zcela jasně podává, že u XXX se projevují známky lhavosti a sklony ke konfabualci. Na těchto závěrech znalkyně v podstatě setrvala i při své výpovědi, zopakovala, že díky zvýšené sugestibilitě a naivitě může reprodukci událostí upravovat tak, jak chce ona sama či osoby, na kterých je citově závislá. Znalkyně připustila schopnost XXX upravovat popis událostí podle jejích vlastních představ, nejenom jak to chtějí eventuálně osoby, na kterých je citově závislá.

Soud prvého stupně dal v podstatě přednost závěrům znaleckého posudku MUDr. Evy Čápové - znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie se specializací pedopsychiatrie. I přes velmi úzkou hranici mezi odvětvími psychologie a psychiatrie je stěžejním předmětem psychiatrie zkoumání duševního stavu – v posuzovaném případě XXX, tedy především zjištění stavu jejích ovládacích a rozpoznávacích schopností s přihlédnutím k případné duševní poruše plynoucí z duševní nemoci. K této otázce se znalkyně MUDr. Čápové vyjádřila, dále již ale svými závěry v podstatě zasahuje do odvětví psychologie, a to hodnocením

schopností XXX vnímání, reprodukce, lhavosti atd. I tato znalkyně nicméně připustila sníženou spolehlivost XXX podávaných faktů.

Z psychiatrického a sexuologického znaleckého posudku MUDr. Kolomazníka je patrné, že obžalovaný žádnou sexuální deviací netrpí, vyloučena byla sexuální agresivita, pedofile i hebefilie. Falometrické vyšetření prokázalo, že preferovaným sexuálním objektem jsou u obžalovaného dospělé ženy. Znalcem z oboru psychologie bylo zjištěno, že případnou agresivitu obžalovaný umí ovládat. O tom, že by měl vůči XXX použít násilí, se nic nepodává ani z výpovědí XXX či XXX. Obě svědkyně uvedly, že se jim poškozená svěřila s osaháváním či obtěžováním. Ani v tomto ohledu se prvek násilného jednání neobjevuje. Svému XXX se poškozená o žádném jednání se sexuálním podtextem nezmínila. Otci se svěřila až s delším časovým odstupem, že ji měl obžalovaný osahávat. Svědkyně XXX si žádné změny v chování poškozené nevšimla. Výpověď svědkyně XXX je velmi obecná a ani této pedagogické pracovnici se poškozená o žádném násilném jednání nezmínila. Pokud by mělo dojít na XXX k naplnění znaku skutkové podstaty zločinu znásilnění, nepochybně by obě zkušené pedagogické pracovnice zaznamenaly výraznou změnu v chování poškozené. Skutků, které jsou obžalovanému kladeny za vinu, se nedopustil. Je přesvědčen o tom, že tvrzení XXX jsou motivována snahou zaujmout, zvýšenou sugestibilitou a ovlivněny vzájemně kladnými vztahy. Obžalovaný navrhuje, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a ve věci sám rozhodl rozsudkem tak, že se obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu zprošťuje.

Na tomto procesním stanovisku setrval obžalovaný prostřednictvím svého obhájce i při veřejném zasedání před krajským soudem. Pozastavil se nad hodnocením důkazů ze strany okresního soudu, uvedl, že nebyl konstatován znalecký posudek znalce MUDr. Kolomazníka, který vyznívá v jeho prospěch, zápisy o výpovědi poškozené se jeví jako kusé. Obžalovaný sám uvedl, že z medicínského hlediska je poškozená pannou, na jejím těle nebyly zjištěny známky násilí, jako například modřiny, oděrky a škrábance. Poškozená měla mít nějaké problémy na XXX v XXX, nějací kluci se ji snažili znásilnit, byli to s XXX řešit, tehdy ji oba uklidňovali a on s ohledem na uvedené ji pouze hladil a utěšoval. Posléze se dozvěděli, že nic takového, co tvrdila, se nestalo. Svěřovala se i s problémy v dětském domově. Obžalovaný se dozvěděl o nějakém znásilnění XXX v roce 2010. Poškozená začala vyžadovat koupi nového oblečení, elektrotechniky, XXX jí vyhověla, ale poškozená žádala další věci, na které již XXX neměla finanční prostředky. Neví, jestli si to poškozená nevykládala tak, že si ji takto kupuje. Naposledy, když přijela, byl ráno ve vedlejším pokoji nějaký křik, XXX se tam šla podívat a zjistila, že se XXX pomočila. XXX ji šla potom umýt do koupelny a obléknout. Říkali jí, ať se svěří, pokud má nějaké problémy. Pak odešly XXX s XXX na nákup a obžalovaný zůstal s poškozenou sám doma. Ona mu řekla, že si nepřeje, aby s její XXX žil. Obžalovaný jí řekl, že to není její věc, že si to musí rozhodnout XXX sama. Myslí si, že kvůli tomu si pak vše poškozená vymyslela. Nikdy by nic tak odporného, co mu je kladeno za vinu, neudělal. V době, kdy XXX poškozené byla s obžalovaným v XXX, dostali oznámení a byl následně tamější policií vyslýchán, zda XXX poškozené není zde držena násilím a i s ohledem na tento fakt zřejmě poškozená takto vypovídala.

Státní zástupce krajského státního zastupitelství intervenující při veřejném zasedání před krajským soudem ve svém vyjádření k podanému odvolání uvedl, že považuje napadený rozsudek za správný ve všech jeho výrocích. Co se týká výroku o vině, vyzdvihl zejména výpověď XXX poškozené z přípravného řízení, která koresponduje s výpovědí samotné poškozené, a to zejména u skutku pod bodem 2) rozsudku, připomněl rovněž výpovědi kamarádek poškozené a pracovníků dětského domova. Posouzení závěrů znaleckých posudků ponechal na úvaze krajského soudu. Státní zástupce citoval pasáže z výpovědi poškozené v přípravném řízení v tom směru, že se bránila, odstrkovala poškozeného, který při svém jednání zejména u skutku pod bodem 2) rozsudku užil násilí, trestní řízení zanechalo na poškozené následky. Uložený trest považuje za přiměřený. Státní zástupce proto navrhl, aby odvolání obžalovaného bylo jako nedůvodné zamítnuto.

Krajský soud ve smyslu § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal v rozsahu podaného odvolání napadený rozsudek i řízení, které mu předcházelo, a po pečlivé úvaze dospěl k těmto závěrům.

V řízení předcházejícímu napadenému rozsudku nedošlo k relevantním procesním vadám, zejména byla respektována ta ustanovení trestního řádu, která zajišťují řádné objasnění věci a právo obžalovaného a obhajobu Okresní soud podle názoru odvolacího soudu provedl v hlavním líčení úplné dokazování potřebné pro objasnění věci v rozsahu stanoveném v § 2 odst. 5 trestního řádu. Provedené důkazy okresní soud zhodnotil ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu a správně dospěl k závěru o vině obžalovaného. Na pečlivé a přesvědčivé odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud v podrobnostech plně odkazuje a k podanému odvolání obžalovaného pouze dodává následující.

I podle krajského soudu byla vina obžalovaného bez důvodných pochybností prokázána. Lze konstatovat, že ze strany obhajoby jsou vzneseny tři základní námitky proti napadenému rozsudku: 1) skutečnost, že poškozená nebyla osobně vyslechnuta před okresním soudem, tedy nesprávná aplikace ustanovení § 102 trestního řádu, 2) nevěrohodnost výpovědi poškozené a 3) absence prvku násilí, i pokud by se předpokládalo, že k jednání obžalovaného došlo. Obžalovaný sám při veřejném zasedání uvedl i možný motiv poškozené k nepravdivé výpovědi vůči němu. Krajský soud k jednotlivým námitkám uvádí následující.
Ad 1)

Podle ustanovení § 102 odst. 1 trestního řádu v platném znění (novelizovaného zákonem 45/2013 Sb.), je - li jako svědek vyslýchána osoba mladší než osmnáct let o okolnostech, jejichž oživování v paměti by vzhledem k věku mohlo nepříznivě ovlivňovat její duševní a mravní vývoj, je třeba výslech provádět zvlášť šetrně a po obsahové stránce tak, aby výslech v dalším řízení zpravidla už nebylo třeba opakovat. Z uvedeného je podle názoru krajského soudu zřejmé, že zákonodárce při formulaci citovaného ustanovení předpokládal, že v situaci, kdy by oživování okolností (trestné činnosti) mohlo mít nepříznivý vliv na mravní vývoj svědka (což u dvou zločinů znásilnění lze považovat za splněnou podmínku), nebude zpravidla již v další fázi

trestního řízení výslech opakován. Případné opakovaní výslechu (před soudem) je zjevně koncipováno jako výjimka z pravidla. Při aplikaci citovaného ustanovení je nutné vždy zvažovat legitimní právo obžalovaného na provedení důkazů před soudem na straně jedné a zájem na psychické stabilitě svědka (poškozeného) na straně druhé.

V nyní projednávané věci okresní soud měl k dispozici podrobný a již v přípravném řízení opakovaný výslech poškozené. Oba výslechy se uskutečnily ve speciální (dětské) výslechové místnosti v budově Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Pardubice, Na Spravedlnosti, v obou případech za účasti obhájce a soudní znalkyně z oboru dětská psychologie (č. l. 71 - 85, 89 - 103 spisu). Pokud okresní soud i s přihlédnutím k doporučení znalkyň dospěl k závěru, jsou dány zákonné důvody k přečtení těchto výpovědí poškozené při hlavním líčení, lze mít za to, že postupoval v souladu s trestním řádem. Výpověď poškozené, která XXX bez poruch chování vyžadujících pozornost či léčbu, by byla prováděna v jiném prostředí, než se tak stalo v přípravném řízení (zde ve speciální výslechové místnosti) a to za situace, kdy „následky a důsledky popisovaného jednání obviněného se mohou u mladistvé XXX objevit perspektivně v čase možným narušením jejího dobrovolného sexuálního života“ – viz. závěr znaleckého posudku MUDr. Evy Čápové na č. l. 297 spisu – by ani podle názoru odvolacího soudu nebylo správné, aby výslech poškozené byl znovu proveden i v hlavním líčení před okresním soudem. V tomto smyslu tedy odvolací soud považuje procesní postup okresního soudu za správný.

Ad 2)

Pokud jde o věrohodnost výpovědi poškozené, okresní soud i podle názoru krajského soudu při zjištění skutkového stavu důvodně vycházel i z této výpovědi. Krajský soud připomíná, že poškozená ve své výpovědi v přípravném řízení chování obžalovaného podrobně popsala („jak Ti sahal na XXX? - Strkal prsty do XXX, viděla jsi pindíka XXX? Jo“), přičemž její výpověď není osamoceným důkazem, jak na tuto skutečnost poukázal v odůvodnění napadeného rozsudku okresní soud, ale je podporována též výpovědí svědkyň XXX, XXX, XXX a XXX. Věrohodnost výpovědi poškozené je podpořena i výpovědí její XXX učiněné v přípravném řízení, která mj. uvedla, že pokud jde o skutek ve XXX, „XXX byla moc smutná, ukázala, že ji hladil mezi nohama, ukázala rukou XXX, já jsem z toho pochopila, že ji hladil na XXX… XXX mi řekl, že neví, co ho to napadlo, že toho lituje, že ho to moc mrzí…“ (č. l. 137 spisu).

Pokud jde o skutek „na těch XXX“, svědkyně XXX uvedla, že „viděla jsem, že XXX je na posteli, tam ležela na zádech, měla na sobě jen tričko, jinak měla kalhoty a spodní kalhotky kapku stažené, teda asi do půlky nohou, nohy měla pokrčené v kolenou, trochu od sebe, XXX byl nad ní, měl na sobě tričko, napůl sundané slipy a kalhoty, viděla jsem, jak XXX klečí nad XXX, jako u jejích nohou, snaží se jí svoje XXX, snažil se jí roztáhnout nohy a taky si rukou držel svoje přirození“ (č. l. 137 spisu). Je zcela nepravděpodobné, že by svědkyně v této výpovědi vypovídala proti obžalovanému křivě s úmyslem jej poškodit, jestliže v téže výpovědi také uvedla, že „XXX mi dal do srdce jiskru, život, přímo mě zachránil, jsem mu za to všechno vděčná“ (č. l. 136 spisu).

Okresní soud při hodnocení důkazů jednotlivě a ve vzájemné souvislosti nepochybil, a to ani pokud jde o hodnocení věrohodnosti výpovědi poškozené. V odůvodnění napadeného rozsudku také přesvědčivě polemizoval se závěry znaleckého posudku znalkyně PhDr. Věry Tomášové, když poukázal na to, že tyto závěry jsou v rozporu s vyjádřením svědků, kteří znají poškozenou delší dobu a kteří naopak potvrzovali její pravdomluvnost. I tato znalkyně ovšem připustila, že poškozená by nebyla vzhledem ke své mentální retardaci schopna celou záležitost vykonfabulovat. Proti možnosti navedení svědkyně k tomu, aby nepravdivě vypovídala, svědčí podle názoru krajského soudu jednoznačně i svědectví její matky, jak je připomenuto shora. Žádná jiná motivace ke křivé výpovědi poškozené (viz. vyjádření obžalovaného před krajským soudem) prokázána nebyla.

Ad 3)

Pokud jde prvek násilí v jednání obžalovaného, okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že „násilí spočívalo v překonání slovního a fyzického odporu poškozené, kterého s ohledem na XXX byla schopna“ (str. 9 rozsudku). Lze předpokládat, že si duševního stavu poškozené, XXX své XXX, které pomáhal, jak uvádí řešit její problémy, byl obžalovaný vědom. V této souvislosti lze ocitovat konstantní judikaturu, podle níž „trestní odpovědnost pachatele není vyloučena, jestliže napadená žena vyvíjí méně intenzivní odpor vzhledem k opožděnému vývoji své osobnosti a pachateli je tento stav ženy znám“ (R 2Tz 26/77). V každém případě poškozená dávala najevo svůj odpor odstrkáváním a projevy nesouhlasu, jednání obžalovaného nebylo v souladu s její vůlí.

Samotný fakt, že obžalovaný nemá v obecné rovině sklony k sexuální agresivitě či deviaci ještě nevylučuje, že se za určité situace může trestné činnosti dopustit. Sama poškozená ve své výpovědi uváděla, že se bránila rukama, „odstrkovala jsem mu ruce“, na otázku „říkala jsi něco přitom, když Ti to dělal?“, odpověděla „Volala jsem XXX asi třikrát“ (č. l. 77 spisu), v jiné části své výpovědi pak na otázku „mohla jsi odejít?“ odpovídá „nemohla“, „chtěla jsi odejít? Chtěla“ s tím, že „Říkal, ať tam zůstanu“ (č. l. 101 spisu). Svědkyně XXX ve své výpovědi v přípravném řízení popsala jednání obžalovaného mj. tak, že „ viděla jsem, jak nad XXX XXX klečí, XXX se vzpírala, jednu ruku měla normálně položenu, druhou si dávala jakoby na svoje přirození“ (č. l. 138 spisu). Pokud okresní soud dovodil, že obžalovaný „jiného násilám nutil k pohlavnímu styku“, pak podle názoru krajského soudu má tento závěr oporu v provedeném dokazování. I s ohledem na mentální stav poškozené a její vztah k obžalovanému jako XXX své XXX nemohl obžalovaný vyhodnotit chování poškozené tak, že jde pouze o předstíraný nesouhlas. V jeho jednání nelze spatřovat negativní skutkový omyl.

Okresní soud tedy nepochybil, pokud uznal obžalovaného vinným tak, jak je uvedeno ve výrokové části napadeného rozsudku, neboť provedeným dokazováním bylo prokázáno, že obžalovaný svým jednáním po subjektivní i objektivní stránce naplnil znaky skutkových podstat obou zločinů znásilnění, které jsou mu kladeny za vinu.

Pokud jde o uložený trest, obžalovaný byl ohrožen trestní sazbou od dvou do deseti let odnětí svobody. Uložil - li mu okresní soud za dva zločiny znásilnění úhrnný trest odnětí svobody mírně nad spodní hranicí zákonné trestní sazby, tedy v délce tří let, nelze takto uložený trest považovat za nepřiměřeně přísný. Naopak lze konstatovat, že tento trest odpovídá zákonným kritériím, která jsou pro ukládání trestu stanovena v ustanoveních § 38 a 39 trestního zákoníku. Pro podmíněný odklad výkonu trestu neshledal ani odvolací soud s ohledem na okolnosti případu (srov. § 81 odst. 1 trestního zákoníku) zákonné podmínky. Okresní soud rovněž správně zařadil obžalovaného pro výkon uloženého trestu odnětí svobody do věznice s dozorem (§ 56 odst. 2 písm. b/ trestního zákoníku).

Z těchto důvodů proto krajskému soudu nezbylo než podané odvolání jako nedůvodné zamítnout podle § 256 trestního řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obžalovaný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat **dovolání**. Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Pardubicích dne 21. ledna 2014

JUDr. Aleš Holík v. r.
předseda senátu

Zpracoval
JUDr. Pavel Pelák

Za správnost vyhotovení:
Pavla Josková